

„Meldžiuosi, kad sugebėtume atverti sielą“

Tota pulchra est Maria, et macula originalis non est in te! – Visa tu graži, Marija, ir nėra tavyje gimtosios dėmės! – giedama džiūgaujančioje liturgijoje. Nėra joje nė menkiausio dvilypumo šešėlio; kasdien meldžiuosi mūsų Motinai, kad sugebėtume atverti sielą dvasiniame vadovavime ir visą mūsų elgesį nušviestų malonės šviesa! Marija gaus mums nuoširdumo drąsos, idant labiau priartėtume prie

Švenčiausiosios Trejybės, jei tik
jos prašysime. (Vaga, 339)

gegužės 25 d.

Neapleisk manęs, mano Viešpatie:
argi nematai, į kokią bedugnę
prarają nupultų šis vargšas Tavo
vaikas?

– Mano Motina, esu ir Tavo vaikas.
(Kalvė, 314)

Dažniau apsilankyk koplyčioje, kad
pasakytum Jėzui: atsiduodu į Tavo
rankas.

– Palik prie Jo kojų tai, ką turi: savo
menkystes!

– Ir šitaip, nepaisant daugybės
dalykų, kuriuos nešiojiesi mintyse, tu
niekada neprarasi ramybės. (Kalvė,
306)

Nunc coepi! – Dabar pradedu! – tai šūksnis įsimylėjusios sielos, kuri kiekvieną akimirką, ar būdama ištikima, ar pritrūkusi didžiadvasiškumo, vis atnaujina savo pasiryžimą visiškai ištikimai tarnauti Dievui – mylėti Jį! (Vaga, 161)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/meldziuosikad-
sugebetume-atverti-siela/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/meldziuosikad-sugebetume-atverti-siela/) (2026-03-31)